

Miért piszkálják a gyerekek az orrukat?

A gyerekek, már elnézést, úgy piszkálják az orrukat, mintha abban a kis orrocskában valamiféle fontos dolog lenne.

Mintha már a születésükkor valaki odasúgta volna nekik:

Figyeljete oda az orrotokra, szenteljete neki figyelmet! Kelleni fog majd az orrotok!

Egyszer egy kisfiú a messzi Ilindia földjéről kihúzott az orrából egy tevét. Tényleg.

Unatkozott, mint minden más kisgyerek, így az orrához fordult. És az orra megszánta a kisfiút, és ajándékozott neki egy tevét.

A fiú két napig játszott a tevével, majd ezt a különös játékszerét bedugta az ágy alá. És ismét unatkozott. Megint az orrocskájához fordult. Újabb ajándékot kért.

A varázsorr ismét megsajnálta a fiút, és ajándékozott neki egy nagy gazellát.

A gazellák szép és kedves állatok, s velük jól el lehet játszani.

De ez a fiú nem tudott a gazellával két napnál tovább játszani, így hát őt is az ágy alá dugta. És ismét unatkozott.

Varázsorra volt, így könnyű volt neki.

De az orr az csak orr, még ha varázslatos is. Minden orr elromolhat, még a varázsorr is. És amikor elromlik, akkor vége a varázslatnak.

Ez az orr is elromlott. És többé nem volt varázsorr. És többé nem tudott a kisfiúnak játékokat ajándékozni.

Így volt hát, erről ennyit tudunk.

Az a fiú biztosan elmesélte mindezt a többi gyerekeknek. És akkor ennek híre ment az egész világon. Ezért van az, hogy a gyerekek, amint megszületnek és unatkozni kezdenek, piszkálják az orrocskájukat.

Nem tudhatjuk, hogy lesz-e még valamely orrból csodaorr.

De aki türelmes lesz, reménykedhet a sikerben.

Tevét valószínűleg nem fog kihúzni az orrából, mert a teve ma ritka állat. Könnyörtelenül kiirtották őket.

Ma már más érdekes dolgok léteznek: libikókák, traktorok, telefonok, kalapácsok és harapófogók, biciklik és rollerek.

Csak hát nem árt mindig zsebkendőt tenni az orrunkra, hogy le ne eszen a földre valamelyik ezek közül a dolgok közül, és tönkre ne menjen.

Mese a hálátlan egérről

Egy napon egy egérke talált a padláson egy nagy kerek sajtot. Az egérke éhes volt, muszáj volt rögtön ennie. A hátsó lábára ereszkedett, és elkezdett reggelizni, ebédelni és vacsorázni, mert egész nap nem evett egy falatot sem.

És így evett, evett és evett, amíg jól nem lakott, és amíg egy jókora lyukat nem csinált abban a sajtban.

Az egér hasa tele volt, fáradt és még álmos is. Ezért elhatározta, hogy nem megy vissza abba a régi cipőbe, amely korábban a háza volt, hanem itt marad ennek a sajtnak a lyukában.

És így itt maradt ebben a sajtlyukban. Hogy ez legyen az új otthona. Ebben a sajtban szép lakása volt, szép nagy lyuka, de ez a lakás állandóan sajtzagú volt. Merthogy sajtból volt. Az egérke pedig buta volt és lusta, és nem akart más, jó illatú és ehető dolgokat keresni. Nem ám, hiszen lusta volt és buta.

Ő csak a saját sajtlyukát ette. A saját lakását, amelyben lakott, és ahol aludt.

Minden nap egyre többet és többet. Saját sajtlyukát ette reggelire, ebédre és vacsorára. A lyuk ekkorra megnőtt, a sajt viszont kicsi lett.

Így végül az egér teljesen megette a saját sajtlyukát. Teljesen. Ez pedig így történt: az egérke evett, evett, és egyszerre a lyuk olyan nagy lett, mint a padlás, a sajt pedig sehoh sem volt!...

...Sajt nem volt több, itt volt azonban egy macska! Ráugrott a macska a kövér egérre, a kövér, buta egér pedig futott, futott, és visszafutott ismét abba a cipőbe...

Ott van ni, most is. Ezt a házat talán nem eszi meg.

Mese a majmokról

Valaha a majmoknak egyáltalán nem volt farkuk.

Vagyis volt farkuk, de azok nem farkak voltak, hanem valóságos esernyők. Szép tarkák, amelyek nyíltak és csukódtak.

Amikor esett az eső, minden állat ázott, a majmok viszont kinyitották ernyőjüket, és alattuk guggoltak.

Amikor erősen sütött a nap, a majmok a hűvösben szunyókáltak, ugyanis ismét bebújtak az esernyők alá.

Jól érezték magukat.

Minden majom egy kis esernyő.

De mivel a majmok az erdőben élnek, és mivel az erdőben sok a fa, és mivel a fa ágakból áll, és mivel a majmok folyton ugrálnak az ágakon, az esernyők minduntalan elszakadtak. És így sohasem lehettek már szépek és újak.

Feslettek, feslettek, míg teljesen szét nem estek.

Új esernyőjük nem akart kinőni, így aztán végül csak a nyelük maradt meg.

A majmok persze sírtak. Sajnálkoztak.

Először nem tudták, mitévők legyenek, de aztán eszükbe jutott a megoldás.

Belekapaszkodtak ezekkel a nyelekkel az ágakba, és fejfelé lógtak. Ezt nagyon mulatságosnak találják, és ezért nevetnek folyton.